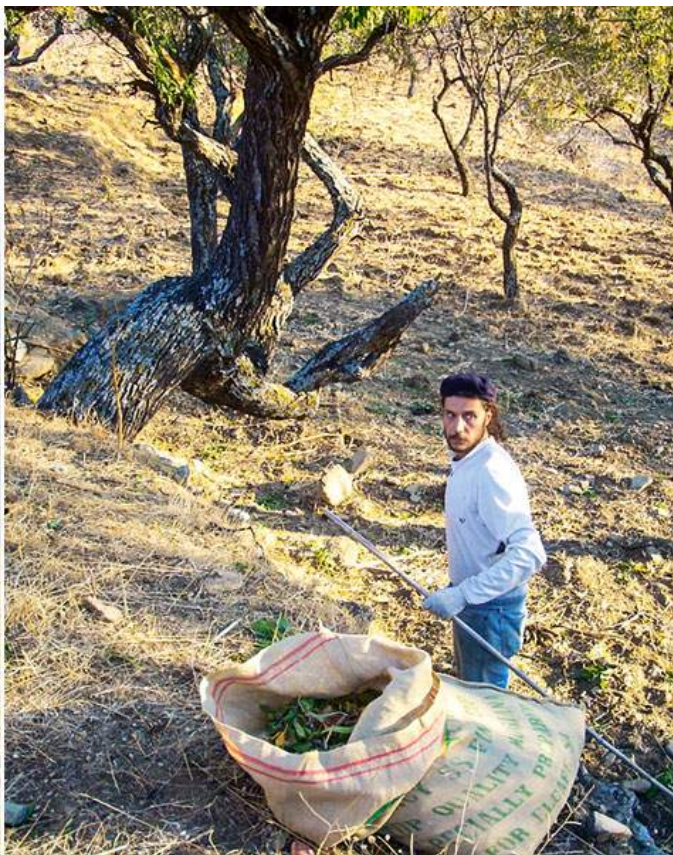

4 Μαρτίου 2018

Νέα καριέρα από επιλογή

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Το να στρίψει κανείς το τιμόνι 180 μοίρες όταν η ζωή του κυλάει ομαλά, σίγουρα δεν είναι ούτε απλό ούτε εύκολο. Εξασφαλισμένο εισόδημα, καθημερινή κανονικότητα έρχονται να επισκιάσουν την επιθυμία για γαλήνη, ισορροπία. Εντέλει, για ευτυχία και «κερδισμένη» ζωή. Αν και το τέλμα συνήθως επικρατεί, υπάρχουν κάποιοι, οι οποίοι δεν σταματούν να «ρίχνουν κάρβουνο» στη μηχανή της εσωτερικής αφύπνισης, διατηρώντας άσβεστη τη φλόγα της. Χωρίς βεβιασμένες κινήσεις αλλά με συνετό προγραμματισμό, έτσι ώστε να ελαχιστοποιηθεί το ρίσκο, μηδενίζουν το κοντέρ και ξεκινούν από την αρχή.

«Αποφασίσαμε να δώσουμε μια άλλη πνοή στη ζωή μας, να ξεφύγουμε από το στείρο αστικό περιβάλλον, να μεγαλώσουν τα παιδιά μας κοντά στη φύση», εξομολογείται ο Τάσος Ανέστης, βιολόγος, που έχει εγκατασταθεί στη Βίτσα Ζαγορίου με την οικογένειά του: τη σύζυγό του, ανθρωπολόγο και τα δύο τους παιδιά.

Ο Τάσος Ανέστης εγκαταστάθηκε στη Βίτσα Ζαγορίου και δημιούργησε ένα βιωματικό σχολείο επιβίωσης με προσανατολισμό την αναγνώριση της σημασίας του φυσικού περιβάλλοντος.

Στροφή στην καριέρα του αποφάσισε και ο 43χρονος Αλέξανδρος Λυμπερόπουλος, ο οποίος κατοικεί πλέον μόνιμα στην Τζια εργαζόμενος ως αμυγδαλοπαραγωγός κατά κύριο λόγο, με την οδοντίατρο σύζυγο και την πεντάχρονη κόρη του να παραμένουν στην Αθήνα: «Θα έρθουν του χρόνου. Προσωπικά, θεωρώ ότι τα κατάφερα, αφού ύστερα από τεράστια προσπάθεια για να στήσω την επιχείρηση, έχω ισοσκελίσει τα έξοδά μου», θα πει ο ίδιος.

Ποια ήταν η διαδρομή που ακολούθησαν ως σήμερα; Τι τους ώθησε να πάρουν μια τέτοια μεγάλη απόφαση για τη δική τους ζωή αλλά και των οικείων τους;

«Σωστή οργάνωση»

«Σπούδασα θαλάσσια βιολογία και ωκεανογραφία στην Αγγλία. Ταξίδεψα πολύ, έχω κάνει φίλους σε όλο τον κόσμο. Θέλησα να επιστρέψω στην Ελλάδα. Είχα σταθερή δουλειά, ήμουν υποδιευθυντής στο πρόγραμμα I.B. των Εκπαιδευτηρίων Γείτονα. Παράλληλα, δραστηριοποιούμαι ως ελαιοπαραγωγός στη γενέτειρά μου, το Κρανίδι Αργολίδας – παράγω βιολογικό λάδι, το Rhizoma, το οποίο εξάγω σε όλο τον κόσμο. Η αλλαγή ήταν προγραμματισμένη, το ερώτημα ήταν “πού;”», λέει ο Τάσος Ανέστης. «Αφού κάναμε ένα business plan και δανειστήκαμε ένα μικρό ποσό, αγοράσαμε ένα σπίτι στη Βίτσα, τον τόπο καταγωγής της συζύγου μου, Σοφίας, με σκοπό να ξεκινήσουμε μια επιχείρηση: ένα βιωματικό σχολείο επιβίωσης με προσανατολισμό την αναγνώριση της σημασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Ενα

είδος “forest school”. Ηδη υπάρχει μια “μαγιά” από ευρωπαϊκά σχολεία μέσω του δικτύου που απέκτησα από το I.B., την οποία θα αξιοποιήσω. Σε αναμονή για την έγκριση χρηματοδότησης από ΕΣΠΑ ή LEADER, ρίχνουμε λίγο τα “καταναλωτικά μας εγώ” και προσπαθούμε να ζήσουμε. Άλλο είναι να έχεις μείνει άνεργος κι άλλο να εγκαταλείπεις το πόστο σου για να κάνεις μια τέτοια αλλαγή - η σωστή οργάνωση ήταν προϋπόθεση. Στην αντίθετη περίπτωση, δεν θα ήμουν παρά ένας γραφικός αιθεροβάμων».

Ο Αλέξανδρος Λυμπερόπουλος κατοικεί πλέον μόνιμα στην Τζια, εργαζόμενος ως αμυγδαλοπαραγωγός, ενώ σύντομα θα λειτουργήσει μια αγροτουριστική μονάδα στο νησί.

Αθηναίος ο Αλέξανδρος Λυμπερόπουλος, γιος εκδότη τοπικής εφημερίδας, αναφέρει: «Έκανα σπουδές τεχνικού γραφίστα ηλεκτρονικής σχεδίασης εντύπου. Επίσης, εργάστηκα για πολλά χρόνια ως υπάλληλος γραφείου στον χώρο της Υγείας. Καταπιέστηκα τρομερά. Με πάθος για τη φύση, πριν από 10 χρόνια αγοράζουμε ένα κτήμα στην Τζια - ώς τότε, δεν είχα ποτέ σκεφτεί να φύγω από την Αθήνα, αν και το επιθυμούσα. Δεκαπέντε στρέμματα σε βουνό, στο δίκτυο των αρχαίων μονοπατιών, μέσα σε δάσος με βελανιδιές και αμυγδαλιές - 170 αρχικά, φύτεψα άλλες 230. Τον Αύγουστο οι Κυκλάδες καίγονται. Σηκώνεσαι 5.30 για να προλάβεις το φως και δουλεύεις μέχρι τις 10.30 για να προλάβεις να μαζέψεις τα αμύγδαλα. Επένδυσα τα τελευταία μου χρήματα αγοράζοντας τη μονάδα αμυγδαλοσπαστήρων του νησιού, ανοίγοντας θέσεις εργασίας. Σήμερα έφτασα να διοχετεύω και στην αγορά του εξωτερικού βιολογικά αμύγδαλα και όλα σχεδόν τα ελληνικά βότανα: ρίγανη, θυμάρι, μαντζουράνα, βαλεριάνα, μέντα, μολόχα,

λεβάντα, φασκομηλιά. Είμαι επίσημος συλλέκτης βοτάνων με χαρτί του Δασαρχείου Σύρου», σημειώνει.

«Δεν ρίχνεις ζαριά...»

«Παράλληλα, σύντομα ξεκινά η λειτουργία μιας αγροτουριστικής μονάδας – τέσσερα υπόσκαφα καταλύματα με γυάλινη οροφή να βλέπεις τον ουρανό!», καμαρώνει ο κ. Λυμπερόπουλος. Πώς βίωσε τη μετάβαση στη νέα καριέρα; «Επειδή δεν ήθελα ποτέ να βρεθώ εκτεθειμένος και άνεργος, ξεκίνησα να στήνω τη βιολογική καλλιέργεια παράλληλα με τη σταθερή μου εργασία. Σαββατοκύριακα. Εβγαζα το κοστούμι κι έβαζα τα ρούχα της αγγαρίας. Ταλαιπωρία. Ανυδρα εδάφη αλλά εξαιρετικό προϊόν. Μου πήρε τρία-τέσσερα χρόνια. Χρειάζεται σχέδιο, ανάλυση της κατάστασης, μελέτη και εκτίμηση των αναγκών μας, της εξέλιξής τους αλλά και των δυνατοτήτων μας. Πρώτα δημιουργείς τις προϋποθέσεις και έπειτα αλλάζεις σελίδα. Δεν ρίχνεις ζαριά περιμένοντας να σου βγει ή να καταστραφείς». Και συνεχίζει, «έκανα συγκρίσεις: απ' τη μια, είχα τον κλιματισμό μου, το γραφείο, τον υπολογιστή, γεμάτο πορτοφόλι. Επαφές με καλό και μορφωμένο κόσμο. Από την άλλη, εγερτήριο πριν από το χάραμα, κουβάλημα στα αγκάθια, ντάλα μεσημέρι το καλοκαίρι. Όταν όμως σχόλαγα από την παλιά δουλειά, με έτρωγε το τιμόνι, η ρουτίνα. Συνειδητοποίησα πως, αν και ζοριζόμουν στο χωράφι, είχα το δικαίωμα της βουτιάς, της ανεμελιάς, γινόμουν δημιουργικός. Εκτίμησα την ελευθερία της ζωής μου ξανά. Αλλωστε, δεν χάνει αυτός που δοκιμάζει. Χάνει αυτός που καταπιέζεται».